

KRISTAUS KARALIAUS Laiivas

Tėvų Marijonų
Bendradarbių Draugijos
Savaitraštis

内容

Lekcija — Evangelija
Pavasarij
Kvietimas į Pokylį
Pieta
Kas Dabar Pranašauja?
Žmonės, kurie Mokėjo Aukotis
Eucharistinio Kongreso Malda
Su Mūsų Bendradarbiais
Kataliko Pasikalbėjimas su
Malkio Tėvu
Klausimai ir Atsakymai
Misių Skyrius
Kantarėlių Orkestras
Žinios iš Katalikiškojo Pasaulio
Žinios iš Lietuviškojo Pasaulio

目录

II SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Lėkaija

Luk. 14, 16-24

1 Jon. 3, 13-18

ANUO metu: Pasakė Jėzus parisiėjams šį prilyginimą; Vienas žmogus paruošė didelę vakarienę ir pakvietė daug. Vakarienės valandą jis siuntė savo tarną pasakyti pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau paruošta. Tuomet jie visi drauge ėmė išsikalbinti. Pirmasis jam sakė; Pirkausi ūkį ir turiu eiti jo apžiūrėti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Kitas tarė; Pirkausi penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Vėl kitas sakė; Vedžiau moterį ir todėl negaliu ateiti. Tarnas sugrįžęs pasakė visa tai savo valdovui. Supykęs šeimininkas tarė savo tarnui; Eik greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir vesk čia beturčius, luošus, aklius ir raišus. Tarnas vel pranešė; Valdove, padaryta, kaip liepei, bet dar yra vietos. Tuomet valdovas tarė tar-

MYLIMIAUSIEJI: Nesistebėkite jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kurs nekenčia savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasiliekančio gyvenimo. Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes turime guldėti gyvybę už brolius. Jei kas turi šio pasaulio lobio ir, matydamas, kad jo brolis turi reikalo, uždaro jam savo širdį, kaipgi pasiliks jame Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa.

nui; Eik į kelius ir patvorius ir priversk eiti, kad mano namai būtų pilni. Sakau jums, nė vienas anų pakviestųjų žmonių neragaus mano vakarienės.

Žaliagiris

Pavasarij

Ir atskrido dausų vėjas
Nuo Viduržemio kur jūros.
Ievų užplieskė alėjos,
Išlapojo plačios girios...

Pempė skrisdama per kaimą
Klausė manęs, ar aš gyvas,
Vyturys man siuntė dainą,
Apsikaisė žiedais pievos.

Mano sodas?...Oi nemiega!
Medžių šakos garbiniuotos
Bloškė balon baltą togą,
Kad su paukščiais uždainuotų.

Pirkios langus aš atvarstęs,
Ei išeisiu kur į lauką, —
Tegu mano dainos karštos
Per pasaulį žalią plaukia!...

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly. 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulla, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

Kvietimas į Pokylį

“Vienas žmogus prirėngė didelę vakarienę ir pakvietė daug...” (Luk. 114, 16).

LIETUVIŠKOJE spaudoje mirgėte mirga įvairūs lietuviškų organizacijų parengimai, pramogos, koncertai... Rengėjai, apie tai skelbdami laikraščiuose, maloniai kviečia visus į tas kultūrinės pramogas atsilankyti ir jose dalyvauti, pamatyti surengtąją programą. Koks būtų rengėjų nusiminimas ir gal net užgavimas, jeigu, atėjus koncerto paskirtajai valandai, salė būtų tuščia ir niekas į ją neatsilankytų! “Mes dirbome, vargo, gaišome, kvietėme geriausius dainininkus, o publika liko kurčia mūsų nuširdžiam kvietimui atsilankyti”...

Panaši nuotaika jaučiama ir šio sekmadienio Evangelijoje. “Šitame prilyginyje žmogus, prirėngęs vakarienę, yra Dievas; vakarienė tai mesijinės dangaus karalystės gerybės” (Arkiv. Juozapas Skvireckas). Koks gražus ir retas dalykas! Gerasis pasaulio šeimininkas-Dievas rengia žmonėms didelę vakarienę ir visus kviečia joje dalyvauti. Kokia garbė ir žmogaus išaugstinimas — jis kviečiamas ir laukiamas dalyvauti paties Dievo surengtame pokilyje. Pažvelkime arčiau, kokių būdu ir kada Dievas kviečia mus dalyvauti toje dieviškoje vakarienėje — pokilyje.

Pakvietimas į gyvenimą

Kai šeimoje gimsta kūdikis, galime sakyti, kad tada Dievas per tėvus atsiunčia naujagimiui kvietimą: “Tavo silpnytį ir menką fizinį kūnelį teigai mano duotoji ir sutvetoji nemirštamoji siela. Ateik į gyvenimą, dalyvauk jame ir įnešk užaugęs savo dalį. Aš laiminsiu tavo gyvenimo dienas ir tau padėsiu”. Kūdikis tarsi laiko silpnutėse rankose šį Dievo pakvietimą, diena iš dienos auga, stiprėja ir rengiasi įnešti skirtąją dalį. Tėvai ir globėjai rūpestingai būdi ir žiūri, kad niekas jų kūdikiui neatimtų iš

rankų dieviškojo pakvietimo gyventi, augti ir stiprėti. Dar daugiau. Tėvai net pasiryžę savo gyvybę paaukoti, kad tik jų kūdikėlis išsaugotų šitą brangų dieviškąjį pakvietimą — eiti į gyvenimą ir vykdyti Dievo skirtąjį uždavinį.

Ar tai nėra gražiausia ir pati iškilmingiausia malda, kai tėvai, susimąstę prie kūdikio lopšelio, palenkę galvas

šnibžda: “Viešpatie, koks didelis stebuklas ir kokia didelė malonė aplankė mūsų namus! Per mudviejų silpnas ir menkas jėgas Tu, Dieve, pažadinai mūsų kūdikėliui gyvybę ir įkvėpei jam nemirštamą sielą. O didis stebukle, o neapsakoma malone!”...

Vaikas, paaugęs ir patyręs tą didelę tėvų meilę ir rūpestį, skirtą jo gyvybei

pažadinti ir išlaikyti, gal ne kartą meldamasis bažnyčioje kalbės tylus maldos žodžius: "Dieve, saugok ir laikyk sveikus mano tėvelius, kurie pašaukė mane į gyvenimą ir įdavė į rankas dieviškąjį pakvietimą gyventi, dirbti, mokytis, kitiems padėti. Ak Dieve, kuo aš Tau už viską atsilyginsiu? Už tėvelius, už duotąjį dieviškąjį pakvietimą, už gražias pavasario dienas, už saulutę, už paukšteliu... Aš visų šių grožybių būčiau nematęs, paukštelio giesmės negirdėjęs, jei nebūčiau gavęs į rankas Tavo brangaus pakvietimo - ateiti į pasaulį, jame gyventi, dirbti, džiaugtis, kovoti"...

Dieviškasis pakvietimas į gyvenimą yra pirmasis žodis, tartas gerojo šeimnininko-Dievo: "Ateik į mano sutvertąjį pasaulį, jame gyvenk, džiaukis, naudokis esančiais kūriniais ir neužmiršk manęs, tavo Kūrėjo ir Viešpaties. Tarp manęs ir tavęs yra nenutraukiamas ryšys, kurį rodo net paprasta akim matomas artimumas ir meilė tarp tėvų ir kūdikio. Kaip vaikas neužmiršta ir nenori skirtis iš savo tėvų namų, taip ir tu niekad nepalik vieno ir neužmiršk savo Tvėrėjo ir Kvietėjo į gyvenimą"...

Pakvietimas į Bažnyčią

Atėjo krikšto diena. Tėvai sušilę lakstė po namus ir rengėsi krikšto apėigoms. Jau krikšto tėvai užprašyti, jau pyragai iškepti, svečiai sukviesti. Krikšto tėvai ima į rankas kūdikėlį, "pagoniuką", motina tyliai stebi, ašara suvilgo jos viltimi žydintį veidą. Tėvas kiek susinervinęs žvalgosi pro langą, ragina, mat, parapijos klebonėlis prisakė pribūti punktualiai ir nevėluoti... Jau išvažiavo kūmai į bažnyčią! Tėvai ir susirinkę svečiai nekantriai laukia parvažiuojančių...

— Jau parvažiuoja, girdit, kūmai parvažiuoja!

Kūma atsargiai lipa iš ratų ar puikaus "Buick" automobilio ir gražina motinai naująjį krikščionį:

— Na, mama, krikščionį parvežėm! Augink sveiką ir gražų, tepadedą Dievas... Nagi ir rėkė vaikelis per krikštą. Kunigas sakė, kad bus geras choristas ir dainininkas...

Kas čia įvyko ir atsitiko? Kokia

šių apeigų prasmė ir kokie gilesni ženklai?

Dievas per kunigo rankas įteikė naujajam krikščioniui pakvietimą, kurį parvežė krikšto tėvai:

"Ateik į mano religinę draugiją — Katalikų Bažnyčią ir būk pilnateisis jos narys. Šios draugijos steigėjas ir palaikytojas Jėzus Kristus išprašė iš dangiškojo Tėvo naujagimiui krikšto malonę, įrašė į savo mylimųjų vaikų šeimą. Auk ir stiprėk malone pas Dievą ir žmones!"

Kur mes rasim gražesnę ir brangesnę pakvietimą! Gerasis pasaulio šeimninkas — Dievas pakvietė tos šeimos vaikelį ateiti į pasaulį ir gyventi. Dievo Sūnus, Jėzus Kristus, krikšto malone įrašė jį Bažnyčios vaikų eiles. Šventoji Dvasia, meilės ir tvirtybės dovanų dalintoja, apčviečia ir stiprina vaikelio širdį, protą augti, stiprėti ir gražiai Dievui tarnauti!

Kas šitokį Dievo kvietimą girdi, jį supranta ir priima, argi jis gali Dievui atsakyti ir teisintis:

"Gerasis Dievuli! Ačiū nuolankiai už pakvietimą, bet laikyk mane išteisintu, mat, neturiu laiko, fabrikas per toli, šiandieną draugas švenčia gimtadienį, mašinos padangos senos, gazolinas pabrango, vakar vėlokai sugrižau iš svečių ir t. t."...

Išgirsti dieviškąjį kvietimą, jį priimti ir nuoširdžiai dalyvauti parengtoje vakarienėje yra mūsų pareiga. Nuo pat pirmosios mūsų gyvenimo valandos iki paskutinio atodūsi Dievas kviečia mus ateiti - dalyvauti jo sukurtame fiziniame ir nematomame malonės pasaulyje.

* * *

Faustas Kirša

Pieta

Ant Tavo kelių, Motina šventoji,
Nurimo Dievas, pranašas, sūnus.
Jo garbei saulė ant kalnų liepsnoja,
O Dievo žodis tapo tau klusnus.

Per amžius eina žemėj šventas garsas,
Kad meilė žmogui atpirkta krauju
Plasnos ir džiugins kaip alyvų varsos
Prie dangiškų ir prarajos kelių.

Kas Dabar Pranašauja?

PRIEŠ tūkstančius metų buvo Senojo Įstatymo pranašai — Izaijas, Jeremijas, Danielius...Jie buvo garsūs tarp Žydų, pasiliko garsūs ir tarp Krikščionių. Mat, jie, būdami švento gyvenimo, ne tik, kaip rykštėmis, plakė, ne tik, kaip peiliais, varstė to meto paskirų žmonių ir ištisų tautų sąžines ir nusikaltimus, bet ir pramatė, pranešė, kas įvyks, kas bus po šimtų ir tūkstančių metų. Būta ir moterų pranašių, kaip Debora, Ona ir kitos. Visų tų vyrų ir moterų nepaprastumas yra tas, jog jie žinojo ir iš anksto pranešė ateitį, tai yra, kas bus vėliau. Antras dalykas tai jų šventumas, atsieit, artimas santykis su Dievu. Vadinasi, pranašavimas yra ypatinga Dievo dovana.

Pranašavimas neišnyko nei po Kristaus gimimo, kaip mes sakome, krikščionių laikais. Tą Dievo dovaną turėjo kai kurie šventieji. Ir turi. Pranašingų paskelbimų yra padaręs nevienas mūsų laikų šventasis ir neviena šventoji.

Bet dažniausiai dabar pranašauja... Ir aš ir tu pažįsti tokių pranašų... Tačiau tai ne šventieji, o — blogieji, nuodėmingieji, tokie, kurie, lyg pakvaišę, laužo Bažnyčios ir Dievo įsakymus, kurie, pagaliau, neretai yra tikri bedieviai. — Kunigai bažnyčioje ir davatkos namuose baugina mirtimi! Girdi, tuomet akis į akį susitiksi su Dievu! Tas pragaro baubas, tas dangaus burbulas, — et! Kiaulę papiauji, suvalgai — ir viskas! Jei nugaišo — tai nugaišo, jei pakasei — tai pakasei, jei žemėje supuvo — tai supuvo! Jokia siela ten nežuvo, kadangi jos visai nebuvo...Nei aš tos mirties bijau, nei to pragaro! Viskas — plepalai! Manė, kai mirsiu, tegul išmeta kad ir į patvorį! Et, plepalai!...

Tai kalba blogo pranašo, bedieviško pranašo. Ne kalba, o ištisas bedieviškas pamokslas! Tokis kalbėtojas pasta-to akis, skėtrioja rankomis, kai kuomet ir nuo kedės pašoka...

Bet ar gali būti nuodėmių primir-

kęs pranašas, bedieviškas pranašas? Kadangi čia nėra svarbiausio dalyko — šventumo ir santykio su Dievu, kuris tik vienas žino ateitį. Taigi belieka tik nuodėmingas pranašų pamėgdžiojimas, sapaliojimas arba, kaip tie niekdariai patys prasitaria, plepalai.

Iš tikrųjų, plepalai. Nei daugiau, nei mažiau, kaip girto plepalai. Mat, tokie žmonės nežino, ką kalba: jiems nei į galvą nepareina, kad jie mėgina...pranašauti. Juk kas gi gali žinoti, kaip jis elgsis, kaip viskas išrodys mirties valandą! Ar nebus taip, kaip vaizduoja garsus rašytojas Levas Tolstojus: žmogus užsirakins duris, pats įsispyręs jas laikys, o mirtis jėga įsilauš ir čiups už gerklės! Ar pragaras nebus paprastas vaikų baubas, o ištolo prasivers kaip tikras siaubas! Ar sielai, stovinčiai ant prarajos kranto, dangus nebus sproges muilo burbulas, o prieš akis sumirgės kaip džiaugsmas, amžinas, tobulas! Ar tik tuomet niekas negalvos apie kiaulių skerdimą ir lašinių ėdimą, o visos per purviną gyvenimą padarytos kiaulystės suaugęs į kalną, kuris griūte grius ant mirštančio! Ar tik tą valandą visi kiti dalykai nepranyks, kaip nebuve, o nežmonišku aiškumu atsistos prieš sąmonę tik trys — siela, blogi ir geri darbai! Ar visi pramuštgalviški postringavimai amžinybės šviesoje nepasirodys plepalai, kvaili, plepalai, daugiau nieko!

Taigi, plepalai...Juk aštuonerių metų vaikui dalykai ir reikalai išrodo vienai, aštuoniolikos metų jaunuoliui — kitaip, dvidešimt aštuonerių metų vyrui — dar kitaip, o penkiasdešimt aštuonerių metų vyrui — dar kitaip, o penkiasdešimt aštuonerių metų paliegėliui — vėl skirtingai ir, pagaliau, mirties valandą... Ar tą valandą, kuomet žmogus, visą amžių lipęs į gyvenimo kalną, pasiekia nuogo akmens viršūnę, nuo kurios matyti žaliuojantie miškai; ir dailiai nuaugę žvėrys, ir giesmininkai paukščiai ir tie raudoni, mėlyni, geltoni, balti, margi žiedai, kurių kvapas garuoja iki pa-

čios viršūnės; o jaunimo daina vingiuoja tarp ažuolų, tarp pušų, atsimuša į raudoną ir juodą granitą, daina pavirsta gyvybės aidu, kuris kerėdamas lipa į viršų, raitosi apie viršūnę ir, tarytum netyčia, paliečia ant jos drebančią žmogystą; o ten — skardžius, kiaurymė, tuštuma, kuri apačioje niukso, kaip nepibrėžiama, nesuvokiama juoduma, juoduma, sunki, kaip švinas, traukia, kaip magnetas...traukia žmogų, traukia į mirtį, traukte traukia, ar jis nori, ar nenori, — taigi ar tą valandą, ar mirties valandą žmogui pasaulio reikalai ir santykiai neišrodys kitaip, ar nesušvis visiškai kitaip gyvybės, sielos ir Dievo slėpiniai?!

Psichologija, tai yra, sielos, dvasios ir jausmų mokslas ir istorija, tai yra, žmonių ir dalykų praeities mokslas rodo, jog taip turi būti ir iš tikrųjų būva. Didžiausi žmonijos gudragalviai, sukčiausi postringautojai, drąsiausi nepraustaburniai, beartėjant mirčiai, visiškai pasikeitė. Apie vienus jų yra užrašyta. Apie kitus — ne. Bet tai nereiškia, jog ir jie neatėjo į protą. Mat, paprastai, mirčiai besileidžiant ant tokių žmogystų, jų kvailiojimų draugai tuojau nuleidžia, sakytumėm, geležinę uždangą, prie mardėjančių atsieit, neprileidžia šiaip žmonių, labai dažnai net pačių artimiausių giminių.

Yra buvę net, štai, kokių atsitikimų. Tokis blevyzga prieš viską, kas šventa ir kas nuo amžių žmonių pripažinta, dar būdamas pilnos sveikatos, padaro testamentą, jog jei mirties valandą jis atšauktų savo klaidas, jei ašarodamas gailėtusi, — tuo nereikia tikėti, girdi, tai būsią kūno suglebimo ir proto suminkštėjimo išdava. Jis miršta... Dalykai sušvinta teisinga, dieviška šviesa... Nori išlieti širdį Dievo ir Bažnyčios atstovui...Kaip nors paskelbti pasauliui, kad visas jo mokslas buvo tik sukti, tulžies primirkę plepalai...Bet jo velniško testamento draugai ir vykdytojai neleidžia. O jis pats kas valandą, kas minutę stingsta į ledą. Miršta draskydamasis, putodamas, sugautas savo paties surazgytame pragariškame tinkle...

Kun. Juozas Prunskis

Žmonės, kurie Mokėjo Aukotis

KARTĄ vienoje Paryžiaus bažnyčioje kunigas per pamokslą kalbėjo:—kaip gi mūs Viešpačiui visko trūksta mūsų kėje šventovėje! Jis netgi neturi tinkamo tabernakulio, kur jo švenčiausias Kūnas galėtų ilsėtis. Aš Jūsų prašau: atsiskubinkite, gerieji žmonės, man pagelbėti...

Pamaldoms pasibaigus pas kunigą atėjo labai jau neturtinga moteris. Ji įteikė, pagal jos padėtį, gana stambiaią auką su tokiou paaiškinimu:

— Šias santaupėles turėjau užslėpusi per 10 metų. Buvau sutaupiusi savo karstui ir laidotuvėms. Tačiau išgirdusi tą pamokslą pamaniau: “Mano Viešpats neturi kur priglausti savojo Kūno, o aš saugosiu tuos pinigus, kad mano kūnas būtų priglaustas! Visą naktį mane persekiojo ši mintis. Nekantriai laukiau dienos, kad galėčiau savo tas santaupėles nunešti, nes jos pradėjo mane slėgti. Dabar nebus baisu nei kad kas nors gali išvogti. Sudie kunige, atsiminsiu Jus savo maldose...

Tos senutės auka buvo didelė.

Karininko duktė

Šalia medžiaginių aukų, gali būti didelis pasiaukojimas savo pamiltiems idealams, augštiesiems siekimams, savo pamiltai pasauležiūrai.

Štai vėl iš Prancūzijos turime šį atsitikimą: vienas senas karininkas turėjo dukterį. Ji buvo gerai išauklėta. Kai atšalęs tėvas pamatė ją pildančią savo religines pareigas, užriko:

—Aš nenoriu pas save turėti davatkų!

Mergaitė nieko nesakė. Meldėsi paslapčia ir su dar didesniu atsidėjimu rūpinosi namų tvarka bei savojo tėvo gerove.

Kartą kavinėje seno karininko draugai jam ėmė prikaišioti:

— Žiūrėki, tavo duktė davatkauja!

— Kaip tai?

—Nenori tikėti? Nueiki rytoj apie

septintą valandą į šv. Sulpicijaus bažny-
čią ir pamatysi.

Senasai karininkas sekantį rytą bu-
vo minėtoje bažnyčioje. Pabaigoje šv.
mišių pamatė tarp kitų einančių prie Ko-
munijos ir savo dukterį...

Tačiau ta bažnyčios rimitis paveikė
ir patį tėvą. Namuose jis dukteriai kal-
bėjo:

— Šį rytą tu ėjai prie komunijos.
Anksčiau aš negalėjau išaiškinti tavo
kantrybės, tavo švelnumo... Dabar aš su-
prantu. Tu esi gera, nes eini prie komu-
nijos. Ir aš noriu eiti komunijos, kad
būčiau kantrus ir ryžtingas. Ir aš eisiu
su tavimi į šv. Sulpicijaus bažnyčią.

Tylus mergaitės pasiaukojimas lai-
mėjo tikėjimui ir savąjį tėvą.

Seselė ir nervingas karys

Didelių dalykų gali pasiekti žmonės,
kurie moka aukotis.

Kartą vienas karys — grenadierius
— sunkiai sužeistas buvo paguldytas į
ligoninę, kur slaugė šv. Vincento a Paulo
seserys — šaritės. Seserys jam buvo
švelnios, bet jis — visada šiurkštus, sta-
čiokiškas. Vieną dieną jis daug sunkiau
kentėjo, ir sesuo atnešė vaistų, kuriuos
buvo įsakęs naudoti gydytojas. Tačiau
ligonis atsisakė vaistus imti. Sesuo su
dideliu švelnumu jį prašė, primindama,
kad galbūt nuo to pareina jo gyvybė.
Karys nudavė sutinkąs, bet paėmęs vais-
tus, tėškė jais tiesiai į veidą seseriai.

Sesuo nieko nesakiusi pasišalino, bet
po valandėles ir vėl sugrįžo nešina puo-
duką vaistų. Nervingam kariui tai atro-
dė užsispyrimas ir jisai pagriebęš puo-
duką tėškė jį į žemę. Ir trečią kartą atė-
jo sesuo, prašydama priimti tuos vais-
tus, neatsakyti tos malonės. Dabar ligo-
nis buvo paveiktas tos nepaprastos kan-
trybės. Jo akyse pasirodė ašaros. Jis pa-
tarė:

— Jūs esate angelas, sesute.

Dabar vienu ypu išgerė vaistus ir
panoro arčiau pažinti tikėjimą, kurs į-
kvėpė tiek dievyriško pasiaukojimo tai
seseriai. Sesers kantrybė išgydė ne tik
kario kūną, bet ir jo sielą.

35-jo Tarptautinio Eucharis- tinio Kongreso Malda

MŪSŲ Viešpatie ir Dieve. Į Tave
kreipiamės su visišku pasitikėjimu,
melsdami gausios palaimos Tarptauti-
niam Eucharistiniam Kongresui, kad jis
būtų tuo, ko visi gyvai geidžiame: šven-
čiausios Eucharistijos pagarbinimu ir
vaisinga malda už taiką.

Norėjai, Amžinasis Tėve, būti pa-
garbintas Tavo dieviškame Sūnuje Jė-
zuje, Tavo garbės atspindyje; mes taip
pat stengiamės Tave pagarbinti į Jį ti-
kėdami, jį mylėdami ir garbindami tik-
rai ir realiai esantį švenčiausiame Alto-
riaus Sakramente.

O taikos Dieve, kuris visų šviesiau-
sią naktį, kokią tik žino istorija, pasiun-
tei daugybę angelų, kad skelbtų, garbės
debesyse ir taikos himnais, pasaulio Iš-
ganytojo, Taikos Kunigaikščio užgimi-
mą, tos krikščioniškos taikos šauks ne-
suskaitoma daugybė tikinčiųjų iš viso
katalikiško pasaulio, kurie Barcelonos
Kongrese kreips savo mintį, pilną tikė-
jimo, ir savo karštas maldas, paremtas
viltimi, į šventąją Ostiją — dieviškąjį lo-
bį ir šaltinį vienybės, meilės ir taikos.

Ne dėl mūsų nuopelnų, Viešpatie, ne
dėl mūsų nuopelnų, o dėl Jėzaus Kris-
taus-altoriaus permaldaujamos aukos ir
dėl jo švenčiausios Motinos, visų malo-
nių tarpininkės, garbinamos Montserrat,
paskelbtos šio Kongreso ypatinga Glo-
bėja, ir šventojo Paskvalio, visų Eucha-
ristinių Kongresų dangiškojo Globėjo
užtarimu, suteiki, o visagalintis Dieve,
kad teisinga taika, visuotina taika, tik-
ra taika, nuolatinis maldų, darbų ir bu-
dėjimų objektas mūsų Šventojo Tėvo
Pijaus XII, viešpatautų mūsų sielose
Tavo malonės pagalba, viešpatautų šei-
mose per jų gyvenimą suderintą su šven-
tais Evangelijos įsakymais, viešpatautų
darbo pasaulyje per pilną teisingumo
saugojimą ir per meilės gausumą tiems,
kurie yra reikalingi pagalbos ir globos,
(Nukelta į 12 pusl.)

Su Mūsų Bendradarbiais

Kun. Juozas Petraitis, MIC., naujas kunigas pirmąsias šv. Mišias atnašaus birželio 15 d. Marijos Apreiškimo bažnyčioje, Brooklyn, N. Y. Primicijų Mišiose arkikunigas bus kun. N. Pakalnis, parapijos klebonas; kun. J. Pakalniškis, diakonas; kun. R. Balčius, O. P., subdiakonas; pamokslą pasakys, kun. Juozas Dambrauskas, MIC., šv. Gabrieliaus parapijos klebonas, Milwaukee, Wisc.

* * *

Kun. V. Andriuška, MIC, T. T. Marijonų Statybos Fondo direktorius, po sunkios operacijos sveiksta šv. Antano ligoninėje.

* * *

Brolis Pijus Gudelevičius, MIC., ilgą laiką gyvenęs ir dirbęs Marijonų namuose Romoje, jau antri metai dirba Argentinoje Avelaneda priemiestyje. Dabar jis serga ir gydosi.

* * *

Villa Lugano, Buenos Aires priemiesčio, lietuviams, gyvenantiems toli nuo lietuvių bažnyčios, pradėtos vietinėje bažnyčioje laikyti lietuviškos pamaldos. Kol kas pamaldos yra tik kas antras sekmadienis. Pamaldoms vadovauja **kun. dr. K. Černiauskas, MIC.**

* * *

Iškilmės Marianapolyje. Birželio 8 d. Marianapolyje, Thompson, Conn., įvyko mokslo metų užbaigimo iškilmės. Iškilmingas šv. Mišias atnašavo **kun. dr. K. Rėklaitis**, Tėvų Marijonų generalinis vizitatorius, pamokslą pasakė **kun. A. Kacevičius**, šv. Kazimiero parapijos vikaras, Providence, R. I., ir buvęs Marianapolio kolegijos auklėtinis. Diplomus įteikė Rt. Rev. Monsignor **J. J. Ambotas**, šv. Trejybės klebonas, Hartford Conn.

* * *

Jei patinka Jums "Laivas", pasakykite kitiems apie tai. Būkite ne tik "Laivo" skaitytojai, bet ir platintojai.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narė

A. † A.

ELENA KAČKA

A. a. Elena pasimirė Viešpatyje gegužės 31 d., 1952 m. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse, Chicago, Ill. Gyveno 4631 So. Paulina St., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Elenos sielą atlaikys dvejais šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Nuolatinė Narė

A † A

KAROLINA LECEVIČIENĖ

A. a. Karolina pasimirė Viešpatyje gegužės 16 d., 1952 m. Palaidota kapinėse Elizabeth, N. J. Gyveno 248 Pine St., Elizabeth, N. J.

Tėvai Marijonai už a. a. Karolinos sielą atlaikys dvejais šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Nuolatinė Narė

A. † A.

MARIJONA MAKARAUSKAS

A. a. Marijona pasimirė Viešpatyje gegužės 5 d., 1952 m. Palaidota kapinėse Kearny, N. J. Gyveno 153 Hoyt St., Kearny, N. J.

Tėvai Marijonai už a. a. Marijonos sielą atlaikys dvejais šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailingumui išprašyti.

Kataliko Pasikalbējimas Su Maikio Tēvu

TAI kaip tau, Maikio Tēve?

— Gerai, kol nēra geriau, Teisingamani. Tik vot, kad neužmirščiau, tai tuoj pat noriu ir pasakyti, kokia mintis man atējo į galvą pas tave beinant.

— Na, kokia gi, Maikio Tēve.

— Sakyk, iš kur tu kantrybēs imi su manim ginčytis? Juk aš žmogus prastas ir nemokytas, visokių niekų prišneku, kartais ir labai negudrių klausimų pasatau, o tu vistiek su manim ryšio nenutrauki.

— Nežinau, Maikio Tēve, iš kur tu sau įsikalei į galvą, kad nemokytas žmogus yra prastesnis už mokytą. Žmogaus vertē priklauso ne nuo to, kiek jis žino, ne nuo to kokius mokslus išėjęs bei kiek daktaratų turi, bet nuo to, ar jis myli Dievą už viską labiau, o žmogų kaip pats save, ar ne. Tas žmogus, kuris mano pakelsiās savo asmens vertę vien aukštaisiais mokslais ir mandagumo taisyklėmis, labai skaudžiai klysta. Mokyto žmogaus laukia daug baisesnis teismas, nes ir šventraštyje pasakyta, jog prastam žmogui bus daug dovanota, gi mokytas žmogus turēs duoti atsakomybę, kaip jis panaudojo savo išgytas žinias bei kiek gero žmonėms padarē savo mokslu.

Garsiausi pasaulio mokslininkai ir išradėjai, didžiausias premijas laimėję rašytojai, milijoninių turtų savininkai, galingiausi diktatoriai ir prezidentai, jeigu jie savo gyvenimą, savo darbus ir savo gabumus neaukoja Dievo garbei ir žmonių gerovei — Dievo akyse yra daug menkesni už paprastą tikintį ir pagal tikėjimą gyvenantį artoją, fabriko darbininką ar gatvių šlavėją.

— Na, o kaip bus su kunigais, juk ir iš jų yra daug tokių, kurie negyvena pagal Kristaus Mokslą ir tik piktina žmones? — pertraukē mane, Maikio Tēvas.

— Kunigų laukia pats baisiausias teismas; prastas žmogus gal dar galēs pasiteisinti nežinojimu, o kunigui nežinojimas yra nuodēmē. Jis privalo žino-

ti. Tad gali suprasti, Maikio Tēve, kokia didelē, tiesiog viršžmogiška pareiga yra uždēta ant paprasto su tom pačiom silpnybēm ir su tais pačiais žmogiškais palinkimais, kunigo pečių.

— O kaip bus tais žmonėmis, kurie pasipiktina dėl blogo kunigo pasielgimo ir atsitraukia nuo Bažnyčios?

— Blogas kunigo pasielgimas, nuširdžiai ir tvirtai tikinčiam žmogui, nēra pakankama priežastis nutraukti ryšius su Kristaus įsteigtąja Bažnyčia jau vien dėlto, kad jis žino, jog kunigas negerai pasielgē. Kitaip sakant, savo blogu pasielgimu kunigas parodo ne tai, ką Kristus mums yra pasakęs ir ne tai ką Bažnyčia mokina, bet tik savo žmogišką netobulumą. Reiškia ir atsakomybē krinta ne Kristui ir ne Jo įsteigtajai Bažnyčiai, bet tik jam pačiam. Beto, reikia neužmiršti, jog kalbos apie blogus kunigus labai dažnai yra perdėtos, užtai jau Apaštalas Povilas rado reikalo perspėti, sakydamas: skundo prieš kunigo nepriimk, jeigu jis nepatvirtintas dviejų ar trijų liudininkų. Juk mes nekaltinam Amerikos Konstitucijos bei jos įsteigėjų, jeigu koks teisėjas ar advokatas apsisivagia, nes tai būtų nenuoseklu; taipogi lygiai nenuoseklu primesti kunigų klaidas Kristaus įsteigtajai Bažnyčiai. Tai gi, labai skaudžiai klysta tie, kurie mano galėsią savo atsiskyrimą nuo Bažnyčios bei tikėjimo praradimą pateisinti blogu kunigo pasielgimu. Tiesa, net praktikuojančių katalikų tarpe yra tokių, kurie mano, jog visos dabarties blogybės plaukia iš netikusio ir papiktinančio kai kurių kunigų elgesio. Tačiau tokie žmonės priklauso Piloto grupei, nes jie mano galėsią pasiteisinti nusiplaudami rankas ir užkraudami savo nuodėmes bei savo atsakomybę ant kunigų pečių. Jie mano, kad jeigu visi kunigai būtų šventi, tai ir kiti žmonės nebenusidėtų ir jokių blogybių nebedarytų.

Šitoj vietoj aš norėčiau jų paklausti štai ko: — Sakykite gerbiemieji, ar Kristui kas galėjo įrodyti nuodēmę? Ar jis per visą savo gyvenimą davē bent

vieną blogą pavyzdį? Ar jis neįrodė savo dieviškumo padaugindamas duoną, eidamas virš vandens, prikeldamas Lozorių, pagydydamas tūkstančius ligonių, pagaliau pats prisikeldamas po trijų dienų iš numirusių? O kiek žmonių jam įtikėjo? Kada pariziejai ir rašto žinovai pamatė aiškų stebuklą, būtent, Lozoriaus prikėlimą, tai jie, vietoj nusilenkti ir pagarbinti Kristų — Dievą ir Žmogų, nutarė užmušti ir Lozorių, nes dėl jo daug žydų įtikėjo į Kristaus dieviškumą. Argi visa tai nesako, kad Dievas vienakart davęs žmogui laisvą valią, jos iš žmogaus nebeatima, bet leidžia ja naudotis. Kitaip sakant, Dievas nenori kad žmogus tikėtų iš baimės ar prievartos. Dievas laukia iš žmogaus laisvo tikėjimo, o iš savo pusės rodo neapsakomą meilę. Jis leidžia naudotis saulės šilima ir žemės gėrybėmis ne vien geriesiems, bet ir blogiesiems.

Argi kas sako, kad Kristus ir Jo Mokslas yra negeras dėlto, kad Jo paties apaštalas Judas jį išdavė, o Petras išsi-gynė? Argi Kristus niekino Senąjį Įstatymą dėlto, kad rašto žinovai ir pariziejai jo nesilaikė? Argi jis liepė atsiskirti prieš Bažnyčios įsteigimą nuo sinagogos dėlto, kad jos prieangyje buvo padaryta galvažudžių landynė? — Ne! Jis reikalavo bendrom jėgom apvalyti sinagogą, pats duodamas pavyzdį, t. y., išvartydamas maininkų stalus, bet ne griauti ją ir nuo jos atsiskirti. "Mano namai, vadinsis maldos namais," pacitavo Kristus jiems iš Senojo Testamento, tuo pačiu paremdamas savo pasielgimą bei patvirtindamas, jog ir Jis pripažįsta, kad Senasis Testamentas yra Dievo žodis.

Vadinasi ir tie katalikai, kurie dėl blogo kunigo pasielgimo atsiskiria nuo Bažnyčios arba ją griaua, elgiasi nenuosekliai ir neteisingai. Jie elgiasi ne pagal Kristaus nurodymus, bet pagal savo nenuoseklį ir neteisingą galvosną. Tuo jie tik parodo, kad jų tikėjimas buvo netvirtas ir netikras.

Belaukdami vizos į Ameriką, kai kurie tremtiniai išstovėjo ištisas savaites prie emigracijos valdininkų durų, kantriai iškentė jų nemandagų elgesį,

nesiuntė prašymų Prezidentui, kad jiems padarytų išimtį, nes buvo tvirtai įsitikinę, kad tik per emigracijos valdininkų tarpininkavimą bei pagal nustatytą tvarką, jie galės patekti į Ameriką. Tai gi, kas dėl blogo kunigo pasielgimo nustoja eiti išpažinties bei atsiskiria nuo Bažnyčios, tas parodo, kad jo tikėjimas į Dievą, į Kristaus dieviškumą, į Amžinąjį Gyvenimą po mirties, yra žymiai silpnesnis negu tremtinių noras patekti Amerikon.

Reiškia tikroji atsiskirimo nuo Bažnyčios priežastis buvo, yra ir bus, ne blogas kunigo elgesys, bet jų pačių silpnas tikėjimas, tuščias kapryzas, už juos pačius didesnė puikybė bei noras savo nusikaltimą primesti kitiems.

Ir aš tau pasakysiu, Maikio Tėve, kad šios puikybės yra žymiai daugiau, pas taip vadinamus inteligentus, negu pas paprastus žmones.

Visais laikais buvo ir gerų ir blogų kunigų, o žiūrėk mūsų seneliai nuo tamsos lig tamsos dirbdami, duminėse grįčiose ant šiaudinių čiuzinių gulėdami, šventai klausė kunigų pamokymų, su duona ir silke, išpasninkaudavo per gavėnią ir adventą, kiekviena šeima po 6-8 vaikus išaugindavo. O žiūrėk kiek dainų ir pasakų jie mums paliko, kokių puikių raštuotų drobių mūsų močiutės priausdavo. Mūsų paprasto religingo sodžiaus žmonėms prieš altorių duota priesaika buvo šventenybė. Sulaužę priesaiką ir susidėję buvo vadinami tikraisiais vardais, būtent, viešais paleistuviais. Tokių niekas nė į svečius nekviesdavo, o žiūrėk dabar kokia susimetusi su svetimų vyrų dainininkė važinėja po visas lietuvių kolonijas ir niekas tuo nesipiktina. Senosios močiutės, prieš trisdešimtį metų į Ameriką atvykusios, pasiliko tokios pat paprastos ir lietuviškos.

Štai dėlko, Maikio Tėve, aš su tavim kalbuos ir ryšio nenutraukiu, nes tavyje, nežiūrint visų tavo klaidų, dar tebėra senasis religingas lietuviškas nuoširdumas, kurio vedamas tu vėl grįši į Tikrojo Tėvo namus.

— Teisingamanis

Klausimai ir atsakymai

“LAIVO” skaitytojas “O” iš Rochester, N. Y., prisiuntė sekančius klausimus:

1. Įžanga į bažnyčią 10 centų. Jei aš pasilikčiau ant kitų Mišių, ar aš privalau užsimokėti kitą dešimtį centų?

2. Jei kas pristatytų save policionu be valdžios pripažinimo, tai jis nėra policionas ir galima jo nepaisyti. Taip lygiai jei protestoniški kunigai, mano manymu, nėra jokiais kunigais nes jie nėra iš po Popiežiaus valdžios, bet klausiu ar reikia juos paguodot kiek daugiau negu paprastą žmogų? Ar jų sakramentai turi kiek vertės?

3. Aš labai neapkenčiu protestonų kunigų, kad jie save pasivadina net vyskupais. Kai randu kokią žinią apie juos laikraštyje, aš spiaunu ir nenoriu nei skaityti. Ar nusidedu?

4. Šventas Raštas ragina melstis prie Dievo, kad tokios bažnyčios pranyktų.....

5. Nežinau kaip dedasi kitose vyskupijose. Čia gal dėl laiko sutaupymo kunigas per Mišias antrą kartą neplauna rankų. Kaip tas yra? Man yra tai papiktinimas. Jis už pusę valandos ateina ant ras Mišias laikyti...

1. Pagal bažnyčios kanonus-nuostatus negalima imti įžangos už įėjimą į bažnyčią. Ką duodate, duodate laisva valia kaip auką. Jei norite antrą kartą duoti, ir tai galite padaryti.

2. Netikrus policionus nepaisote, tai ir netikrus kunigus nepaisykite. Norisi Jūsų paklausti kaip netikrų kunigų sakramentai gali būti tikri, o antra iš kur jie gali turėti sakramentų?

3. Ir didžiausias neprietelis yra žmogaus artimas. Nesutikti su kito pažiūromis galima, bet neapkęsti jau negalima. Reikia kiekvieną žmogų gerbti. Kas spiauna ant žmogaus, jau artimą pažemina. Jeigu dėl tokių dalykų karščiuojatės, patartina neskaityti.

4. Prašome nurodyti kurioje Švento Rašto vietoje tai pasakyta ir apie kurias

bažnyčias ir prašome pakartoti klausimą.

5. Patartume nesėdėti kur nors prie bažnyčios durų. Nueikite arčiau prie grotelių ir pamatysite kur ir kaip kunigas antrą kartą plaunasi rankas, jei jam tą dieną tenka dvi Mišias laikyti.

Kodėl per sutuoktusių Mišias leidžiama moterims klūpoti ir priimti Šv. Komuniją už grotelių, nors kitu laiku joms uždrausta net kaip patarnautojomis?
F. S., Akron, O.

Sutuoktusių Mišių apeigos tai leidžia. Kitais laikais joms negalima, nes sanktuarijumas rezervuotas Mišių asistentams. Klapčiukai atstoja akolitų (vienas iš mažesnių šventimų) vietą. Šventimus gauna tik vyrai.

Ar gali katalikas įrašyti mirusius nekatalikus bet krikščionis gimines į Tėvų Marijonų Garbės ir Amžinus Remėjus arba į Marian Associates Honorary ir Perpetual narių skaičių?

A. W. D., Maspeth, L. I., N. Y.

Ne tik nekatalikus gimines bet ir nekatalikus draugus galima įrašyti. Tik-tai reik suprasti, kad neleidžiama viešai pranešti ar paskelbti kada Mišios už juos yra laikomos. Už juos galima melstis kaip ir už visus.

išvengti puikybės nuodėmę, ar galima žmogui užslėpti turimus talentus?

A. D., Brooklyn, N. Y.

Negalima užslėpti turimus gabumus. Jeigu žmogus supranta, kad visos dovanos, gabumai ir talentai mums at-eina iš Dievo, jeigu žmogus supranta, kad jie ne iš jo paties plaukia, tai negali būti pavojaus pasikelti į puikybę. Iš kitos pusės reik žinoti, kad reikia su-vartuoti turimus gabumus didesnei Dievo garbei. Aišku, kad kiti gali ir girti, bet jei žmogus bus nuolankus, jis prisimins kad iš savęs jis yra niekas ir kad už viską yra skolingas Dievo gerumui.

INDIJOS MOTERIS (I)

Kaip atsirado moteris. Indijos legenda pasakoja, jog vieną dieną Paramesava (dievaitis Siva), norėdamas duoti pasauliui naują kūrinių, sušaukęs visas savo dvasias, įsakė jam atnešti lotoso žiedo lapelių, minkštutėlių ir švelnių, vylingosios rasos, kuri šypsodamosi pakanda gyvybę, saulės spinduliuose kintančių spalvų, margų balandžio kaklo plunksnų, savo mažyčius taip rūpestingai saugojančio ir peninčio pelikano širdį, tigro letenos nagų, kurie, nors ir minkštučiais plaukais apaugę, bet atveria nepagydomas žaizdas, visą kam gyvybę teikiančią bei be atvangos dvelkiantį vėjelį ir, pagaliau, galingąją ugnį, kuri, vėjui pūstelėjus, linksta, bet nepažįsta kliūčių ir visa ką naikina. Paramesava, visus tuos dalykus akimis apmetęs, paėmė, kiekvieno po truputį ir, ištaręs galingąjį burtų žodį, sutvėrė moterį.

Bet iš tikrųjų...Kai indo šeimoje gimsta mergaitė, jos motina nesidžiaugia, jos tėvas nesijaučia esąs laimingas ir, paėmęs ant rankų, neneša mažutėlės paaukoti saulei, ką visuomet daro gimus sūnui.

Gimus vienai ar dviem mergaitėm, tėvai dar dantis sukandę tyli ir kenčia. Bet kai atsiranda trečia ar ketvirta, tuomet motina pirmutinė, prarasdama kantrybę, pradeda keikti likimą ir beviltiškai, sau raudama plaukus, šaukti:

**35-TO TARPTAUTINIO EUCHARISTI-
NIO KONGRESO MALDA****(Atkelta iš 7, pusl.)**

viešpatautų tarpe tautų jų tarpusaviuose santykiuose per Tavo šventų Įstatymų viešpatavimą.

Visa tai, o mūsų Viešpatie ir Tėve, tebūna garbei ir pagarbai Jėzaus Kristaus Švenčiausiam Sakramente, Bažnyčios plitimui ir laisvei, Sielų išganymui ir atsisteisimui ir pataisymui tų blogybių, kurios šiandien slegia ir graso pasauliui. Amen.

— Kokia aš nelaiminga! Štai mūsų namų pražūtis! Šitoji suės mūsų turtą, kaip baltosios skruzdės ėda mus dengiantį stogą! Tikrai Bhutas (velnias) ją mums atnešė. Kodėl jis negali ją ir atsimti?!

Ir dažnai pasitaiko, jog bobutė, pirmą kartą naujagimę prausdama, tol laiko panardintą vandenyje, iki nesimato į viršų kylant oro burbulėlių, t. y. kol mažutėlė prigrindo.

Kitos motinos pasirenka kiek žmoniškesnę mergaičių nusikratymo būdą: jas neša parduoti misijonieriams.

Kaip skaudu ir gaila žiūrėti, kai pačios motinos atneša ir siūlo pirkti savo kūdikėlių, tarsi kokį gyvuliuką. Misijonierius, aišku, gerokai pasidera, kad už mažiau rupijų daugiau jų nupirktų. Nupirkęs pakrikštija ir, padavęs savo juodukui tarnui, siunčia į artimiausią sesučių prieglaudą. Tos prieglaudos visuomet yra perpildytos, nes ir pačios vienuolės jų daug priperka, augina ir vėliau ištekldina.

Kaip žiūrima į moterį. Ta pusę visos žmonijos sudarančioji lytis, kuri kituose kraštuose vaidina taip svarbią ir dažnai net lemiamą rolę, Indijoje yra laikoma ne augščiau už vergų luomą. Vienintelis čia moterų pašaukimas yra tenkinti visus, kad ir paikiausius, vyro įgeidžius. Moteris yra laikomos nepajėgiančiomis tobulinti savo padėtį, būti labiau branginamos ir naudingesnės šeimos bei visuomenės gyvenime. Bendrai, mokoma ir tikima, kad moteris arba visai neturi sielos, arba turi kažką panašaus, bet toli gražu ne tokią pat, kaip vyro. Be to, tikima, kad moters protas esąs rudimentinėje formoje. Jei vyras papildo kokią nesąmonę, užuot sakius, kaip mes kad sakome: "kvailas, kaip prūsas po pietų", Indijoje visai rimtai sakoma: "kvailas, kaip moteris." Daug kartų man pačiam teko girdėti, besprendžiant visokius jų ginčus kaimuose, kaip

PRIES pasaulinį karą, vienas dailidė, vardu Karolis Hollaenteris, gyvenantis netoliese Budapešto, patsai buvo muzikalus ir labai mėgo kanarėles; ir bedirdamas savo verslincyčioje, jis pratino jas net prie sutartino čiulbėjimo. Tokiu būdu, jis išlavino kanarėles muzikoje taip, kad kiekviena iš jų grupė galėjo be suklydimo čiulbėti atskiras klasiškas gaidas. Pagaliau, jis sukūrė kanarėlių orkestrą, kuris atitinkamai buvo išlavintas čiulbėti klasiškąjį Radetzkiio gedulo maršą.

Dešimt kanarėlių sudarydavo grupę. Jos taip išmiklintos ir išlavintos pačios susiformuodavo į tokias grupes, ir beplasnodamos, čiulbėjo tariamą muzikalį maršą.

Taip išlavinti tas kanarėles ėmė daug laiko menininkui dailidei. Tikrovėje, jas belavindamas, jis net pražilo ir susilaukė senatvės. Ir jis, sukakęs 79

moters, papildžiusios kokią kvailybę, baudžiamos tuoj atkerta: "Ko jūs iš manęs norite? Aš gi esu kvaila moteris!" Toks esti visuomet jų paskutinis žodis. Nenuostabu, jei pirmutinis visų indų religinių knygų įsakymas liepia laikyti moterį visą jos gyvenimą griežtoje vyro priklausomybėje. Kol išteka, ją valdo tėvas, ištekėjusią vyras, o našlė turi klausyti savo sūnaus.

Savaime aišku, kad moters auklėjimo klausimas Indijoje mažai kam galvą suka. Nors daugelis mergaičių iš prigimimo yra apdovanotos retais gabumais, bet jų talentams skirta žūti. Antra vertus, kokia nauda būtų jas mokyti ir auklėti, jei moteriai čia skirta tokia skaudi gyvenimo dalis, t. y. būti visų pastumdėle, verge.

Jų manymu, moteriai užtenka mokėti sijoti ir virti ryžius, šluoti bei praskestu karvės mėšlu kasdien tepti pirkios grindis ir, pagaliau, visomis išgalėmis įtikti savo vyrui.

Iš Kun. A. Sabaliausko atsiminimų
"Nuo Imsrės iki Orinoko"

metų amž., kuomet rengėsi skirtis iš šio pasaulio, tos jo kanarėlės, čiulbėdamos, nulydėjo jį į amžinatvę.

"Mano brangios ir numylėtos kanarėlės!" jis rašo savo testamente... ir atsiliepia: "Aš jas gavau iš šios girios. Ir maldauju autoritetų... jas paleisti į tą pačią girią..."

Pagal maldavimą, kanarėlių narvelių duralės buvo atidarytos. Kanarėlės išskrido, apsuko aplink mirusio savo mokytojo lavoną, ir viršum jo plasnojo, tarsi kabėdamos ore. Tačiau, nesulaukdamas įsakančios jo vadovybės pradėti priprastą čiulbėjimą, tada, jos pačios, susiformavusios grupėmis, užčiulbėjo klasiškąjį Radetzkiio gedulo maršą... Baigusios čiulbėti — jos, tarytum aukšinis debesėlis, išskrido pro langą, ir pranyko mėlynoje padangėje...

Iš tavo šonkaulių suformuotas yra tavo narvelis, kuriame tavo širdis plasnoja arba plaka.

Ar žinai, kas yra tas plasnojimas arba plakimas tavo krūtinėje?

Tikrovėje, tai yra tavo sparnų plasnojimas arba plakimas.

Gi tu tavo sparnų plasnojimas arba plakimas yra tavo kiekvienas išreikštas žodis, kiekvienas atliktas arba nuveiktas darbas, kiekvienas karžygingas pasiryžimas, kuriuo ryžtiesi kitam žemės keleiviui padėti prisiartinti arčiau Dangaus.

* * *

Vieną gražią dieną, kurią tavo sparnų plasnojimas arba plakimas sustos veikti šaltoje tavo krūtinėje, kas gi atsitiks?...

Niekas kita, kaip tik tos mažutės auksinės kanarėlės, būtent — tavo mintys, tavo žodžiai, tavo pasiryžimai, ir visa kita, kas tik buvo atlikta Dievo garbei (o, kaip gerai!), — skris į amžinuosius ir dangiškuosius namus, kad prieš Meilingojo Beribės Amžinybės Kūrėjo Sostą čiulbėtų klasiškąją tavo gerųjų nuveikimų sutartinę ir nusipelnytą garbingąją giesmę.

Kun. A. Tamoliūnas

● **Moteris ligoniai davė Komuniją.** Jauna indų moteris sirgo tuberkulioze ir buvo bemirštanti arti Tuticorin vietovės. Ji prašė, kad prieš mirtį būtų pakrikštyta, bet jos tėvas tam buvo priešingas ir kunigo nesutiko prileisti. Tada ją slaptai pakrikštijo viena iš jos draugių. Ligonė prašė Komunijos. Kadangi kunigas nebuvo įleidžiamas į namus, tas reikalas buvo praneštas vyskupui, ir jam leidžiant ta moteris, kuri buvo ligonė pakrikštijusi, slapta jai nunešė švenčiausią.

● **Išsižadėjo daug turto.** Kun. M. Randolph, anglas vienuolis, išsižadėjo \$54,000, kuriuos jam norėjo palikti jo motina su sąlyga kad apleistų vienuolyną į kurį buvo įstojęs prieš motinos valią.

● **Batsiuovys tvarko vyskupiją.** Vengrijoje Steinamangerio vyskupo A. Kovac prižiūrėtojas yra komunistas, buvęs batsiuovys. Šis apsigyveno vyskupo namuose ir ėmė "tvarkyti" vyskupijos reikalus. Jis peržiūri gaunamą korespondenciją, o paskutiniu laiku net išleido "ganytojišką laišką" kurį įsakė skaityti bažnyčiose. Laišką net patvirtino vyskupo antspaudu.

● **Raupsotas į kunigus.** Brazilijoje, besimokindamas į kunigus, Jose de Maria, susirgo raupsais. Raupsuotų kolonijoje tęsė studijas ir kasmet išlaikydavo egzaminus. Septyni metai praėjo nuo susirgimo. Dabar jaučiasi pagijęs ir gavęs specialią Vatikano dispensą bus iššvėstas į kunigus.

● **Senukas abatas.** Tėvai Norbertinai prie DePere, Wis., veda nacionalią Šv. Juozapo žinomą šventovę. Jų viršininkas, abatas Bernard Penning šį mėnesį pradės eiti 92 metus. Prieš 60 metų per Šv. Sosto įsakymą buvo iškilmingai vainikuota Šv. Juozapo stovykla vienuolyno vedamos Šv. Norberto kolegijos koplyčioje.

● **Medalis unijos prezidentui.** New Yorke Katalikų Darbininkų pobuvyje, į-

vykusiame po bendros Komunijos, medalis "Quadragesimo Anno" buvo įteiktas CIO unijos prezidentui Phillip Murray už pastangas įgyvendinti socialinių popiežiaus enciklikų nuostatus.

● **Mirė žymus rašytojas.** Pasimirė Fulton Oursler, garsus rašytojas ir spaudos veikėjas. Gimęs baptistas, jis ilgą laiką nesidomėjo religija, bet vėliau perėjo į katalikų bažnyčią ir parašė daug vertingų knygų religiniais klausimais. Jo knygos ypač Amerikoj gausiai perkamos.

● **Baigės tarptautinis kongresas.** Barcelonoje, Ispanijoje, pasibaigė 35-tas tarptautinis eucharistinis kongresas, į kurį suplaukė maldininkų minios iš viso pasaulio. Įvyko moterų bendrosios Šv. Komunijos diena, vyrų naktinė adoracija ir bendroji Komunija, universiteto ir kitų mokyklų patalpose vyko posėdžiai kuriuose gvildenta taikos klausimas. Ispanijos vyriausybės nariai iškilmingai sutiko Pijaus XII legatą kardinolą Tedeschini. Dalyvavo kongrese kaipo maldininkas ir generolas Franco. Iš Amerikos buvo apie 1,000 asmenų maldininkų grupė vadovaujama New Yorke kardinolo Spellman. Joje irgi radosi lietuvių.

● **Mišios būna vakare.** Iš Londono pranešama, kad Lenkijos kunigai sekmadeniais pradėjo laikyti Mišias vakare. Tokiu būdu jie užbėga už akių komunistams, kurie verčia žmones sekmadeniais išvažiuoti visą dieną ant piknikų ar kitų ekskursijų, kad tokiu būdu negalėtų eiti į bažnyčias.

● **Kalėjimo kapelionas ir gėrimas.** New York valstybės kalėjimo kapelionas kun. G. McKinney, teigia, kad pusė visų kalinių Walkill kalėjime ten randasi vien tik dėl netinkamo alkoholio naudojimo, kuris vedė prie visokių nusikaltimų. Jo iniciatyva įsteigta blaivininkų draugija kuri daugeliui pagelbėjo.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Atkakli kova prieš lietuvius katalikus.** Norėdami pavergtos Lietuvos jaunimą galima daugiau patraukti į savo pusę, raudonasis okupantas stengiasi visais būdais apjuodinti Lietuvos dvasiškiją ir katalikus. Šiam tikslui rengia taip vadinamas mokslines konferencijas kuriose paskutiniaisiais žodžiais puolami kunigai. Tai parodo dar kartą, kad pagrindiniu priešu sovietai laiko dvasiškiją ir katalikus.

• **Pirko žemės bažnyčiai.** Montevideo mieste, Urugvajuje, užpirkta žemės sklypas lietuviškai bažnyčiai. Išmokėjus skolas už žemę, tikimasi pastatyti bažnyčią ir sukurti lietuvių katalikų centrą. Ten darbuojasi Amerikoje žinomi lietuviai jezuitai Tėvai Vl. Mikalauskas ir J. Bruzikas. Jiems uoliai dirbant nemaža komunistuojančių lietuvių pradeda susiprasti ir grįžti prie savo tikėjimo ir lietuviybės.

• **Pirmą kartą Australijoje.** Australijos istorijoje pirmą kartą atlaikytos Šv. Mišios rusų-bizantinų apeigomis. Mišias atlaikė Tėvų Marijonų vienuolijos narys, Tėvas Andrei Katkoff, ilgą laiką dirbęs Austrijoje, o dabar apaštalaujantis savo tautiečių norinčių grįžti į katalikų bažnyčią tarpe Australijoje.

• **Drasūs partizanai.** Pranešama, kad per Voice of America girdimas svarbesnias žinias partizanai naktimis kreida išrašo Lietuvos, Latvijos ir Estijos miestų gatvėse. Galima manyti iš to, kad Lietuvos žmonės klausosi Amerikos Balso transliuojamų programų.

• **Pažymėtina mokslo įstaiga.** Šiemet Seserų Kazimieriečių vedama Šv. Kazimiero Akademiją baigė 125 mergaitės. Sukanka lygiai 35 metai nuo pirmutinės laidos. Tai gali būti paskutinė laida baigusi senose patalpose, nes galimas daiktas būk šį rudenį jau bus atidaryta naujai pastatyta milijoninės vertės Maria High School.

• **Lietuvių Australijoje pagal Aus-**

traliijos Emigracijos departamento duomenimis yra 9,900.

• **Dvi Sukaktys Elizabeth.** Šiemet suėjo 25 metai kaip Elizabeth, N. J., parapijos mokykloje dirba seselės pranciškietės iš Pittsburgo. Kun. J. Simonaitis mini klebonavimo 30 metų sukaktį.

• **Ir kitos sukaktys.** Kun. J. Šaulinskas, Visų Šventų parapijos klebonas Chicagoje, šį mėnesį mini 30 metų kunigystės sukaktį.

• **Kunigų permainos Pensilvanijoje.** Kun. B. Šimkus iš Šv. Rapolo parap. iškeltas į Šv. Jurgio parapiją Shenandoah. Į jo vietą atkeltas kun. Jonas Gibas iš Tamaquos. Kun. K. Rakauskas iš Mahanoy City atkeltas administratoriumi į New Philadelphia, o kun. L. Peciukevičius iš ten nukeltas į Mahanoy City. Kun. J. Bagdonas iš Shenandoah nukeltas į Tamaqua.

• **Apigailėtinas Pareiškimas.** Neseniai Italijoje pradėta transliuoti programos lietuvių kalba. Jas pradėdant S. Lozoraitis be kitą ko pareiškė: "Aš džiaugiuosi kad vėl galiu kalbėti į kraštą ir kaip Lietuvos diplomatijos šefas pareikšti labai širdingus sveikinimus Lietuvos diplomatinės tarnybos vardu." Apgailestautina, kad p. Lozoraitis pasisavina lietuvių tautos prerogatyvas, nes nė jam nė kitiems pasiuntiniams nebuvo duota teisė atstovauti tautos valiai.

• **Matėsi su Ark. Stepinac.** New Yorko laikraštis rašo, kad Kan. J. Končius, Balfo pirmininkas, lankėsi Jugoslavijoje penkias dienas ir ta proga gavo pasimatyti su Tito kalintu arkivyskupu Stepinac.

• **Minės jubiliejų.** Šv. Pranciškaus parapija, Lawrence, Mass., prelado Pr. Juro vadovaujama, kitais metais švęs auksinį jubiliejų. Išskilmėse prižadėjo dalyvauti Bostono arkivyskupas Richard Cushing. Ruošiama išleisti parapijos istorija.

TEVAI MARIJONAI šiaurės Amerikoje leidžia tris laikraščius: dienraštį "Draugą", savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivą", ir anglų kalboje mėnesinį žurnalą "The Marian", o pietų Amerikoje laikraštį "Laikas".

Šia proga kviečiame visus lietuvius, tiek esamuosius skaitytojus, tiek ir tuos, kurie į platų jo skaitytojų skaičių dar nebuvo patekę, užsisakyti "Kristaus Karaliaus Laivą"!

"KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS"

visai pigus savaitraštis, nes metams tekaštuoja tik \$2.00

Rašykite:

L A I V A S
2334 So. Oakley Ave.
Chicago 8, Illinois

Šiuomi siunčiu \$..... užsiprenumeruoti "Laivą"
metams.

Vardas

Antrašas

Miestas Zona....., Valstybė